

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

JÕEKÄÄRU
TEE

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Riverbend Road
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitsitud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2016 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04409822
ISBN 978-9949-82-900-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Selle raamatu sündimise juures oli oluline roll paljudel inimestel sellest hetkest alates, kui see idee minu peas idanema hakkas, kuni lõpptooteni. Olen äärmiselt tänulik kõigile Harlequinis – alustades illustratsioonide osakonnast nende vapustavate kaanekujunduste eest, lõpetades väsimatu turundusosakonna ja imeliste HQN-i toimetajatega (eriti võrratu on Gail Chasan, kes on teinud minuga rohkem kui viiskümmend raamatut!). Tänan Sarah Burninghami ja Katie Olsenit Little Bird Publicityst, oma agenti Karen Solemit, assistenti Judy Bouldryt, arvustustiimi ning kõiki blogijaid ja raamatumüüjaid, kes näevad kõvasti vaeva, et mu raamatud minu imeliste lugejateni toimetada.

„Jõekääru tee“ eest pean ennekõike tänama Michael Lynchi, kes oli hindamatuks abiks uurimistööd tehes. Endise väikelinna politseiülema ja suurlinna mõrvauurijana on ta tagasihoidlik lihtne kangelane, kes on elanud palju põnevamat elu kui ükski minu väljamõeldud tegelane! Ka olen tänuvärglane oma sõbrannale Jill Shalvisele, kes aitas mind keerukates süžeepööretes ja on mulle alati toeks.

Lõpetuseks tänan oma abikaasat ja kolme last.
Te täidate mu elu rõõmuga.

ESIMENE PEATÜKK

„SEE ON SINU tõsine hädaolukord? Päriselt või?“

Inspektor Wynona Bailey nõjatus vastu oma Haven Pointi politseijaoskonna patrullautot, teadmata, kas naerda või katkuda juukseid. „Sinu hullunud telefonikõne jättis mulje, et sa oled surmasuus!“ hüüatas ta oma vanatädi Jennyle. „Sa tahad öelda, et ma sõitsin sireenide ja vilkuritega siia, kartes, et leian su verisena maast, kuigi tegelikult vahid sa tõtt põdravasikaga?“

Kiitsakas loom seisis keset sissesõiduteed, näksides seda piiravaid põõsaid. Ta katkestas mälumise, et vaadata neid pikkade ripsmetega ääristatud tumedate silmadega.

Põdravasikas oli tegelikult väga armas, suurte kõrvade ja veidra näoga. Wynona mõtles, kas võtta telefon välja ja teha pilti, et öde saaks selle oma klassis kohalike metsloomade tahvlile panna, aga leidis siis, et Jennyle see vist ei meeldiks.

„Ma ei muretse vasika pärast,“ vastas tema vanatädi nüüd. „Hoopis tema ema pärast.“

Naise pilk järgnes tädi omale ja ta nägi emaslooma teisel pool pajuvõsa jälgimas neid tunduvalt ettevaatlikuma pilguga kui tema lapsuke.

Ehkki loom tundus rahulik, teadis Wyn kogemusest, et neljasajakilone emane põder suudab joosta viiskümmend kilomeetrit tunnis ja ründab kõhklemata kõiki, keda oma järeltulija jaoks ohtlikuks peab.

„Mul on vaja garaaži pääseda, muud midagi,“ halas Jenny. „Kui see väike põdrapoiss pool meetritki muru poole astuks, mahuksin temast mööda, aga ta ei liigahtagi.“

Wyn pidi esitama loogilise küsimuse. „Kas sa proovisid auto-signaali anda?“

Tädi Jenny põrnitses teda, nähes välja sama ärritunud ja range nagu siis, kui Wynona oma tädi ajalootunnis keskkooli ajal koduse töö esitamisega hiljaks jäi.

„Muidugi proovisin! Karjusin selle rumalukese peale ja sõitsin nii lähedale, kui sain, mille peale mamma asja uurima tuli. Pidin siis jälle tagurdama.“

Wyni südame alt läks külmaks, kui ta seda vaatepilti ette kujutas. See suur põdralehm võiks vabalt rünnata sportlikku väikest kabrioletti, mille tema väikest kasvu vanatädi oli endale seitsmekümne viiendaks sünnipäevaks ostnud.

Mis neid edasi liikuma sunniks? Wynona ohkas, teadmata, millise nipiga kangekaelsed põdrad eemale peletada. Ta oli küll õppinud Krav Maga võitluskunsti, aga see ei paistnud antud olukorda sobivat.

Loomad polnud liikunud ka siis, kui ta sireenide ja vilkuritega tädi meeleheitliku kõne peale kohale kihutas. Isegi kui ta suudab nad tädi Jenny sissesõiduteelt minema ajada, kandub probleem arvatavasti vaid naabri aeda.

Ta peab kutsuma appi osariigi metsloomade osakonna.

„Oo ei!“ halas tädi järsku. „Tä hakkas kuslapuud sööma! Ta rikub selle ära. Lõpeta! Mine minema. Kõtt!“ Jenny hakkas autost välja tulema, vehkides kätega nagu jalgpallikohtunik pärast värava löömist.

„Tädi Jenny, mine tagasi autosse!“ hüüatas Wyn.

„Aga kuslapuu! Su isa istutas selle sel suvel, enne kui ta... Tead küll.“

Wyni süda kiskus teravalt kokku. Jah. Ta *tõesti* teadis. Ta kujutas ette jässakat tugevat meest, kes oli kunagi oma tädi ja kõigi teiste linnaelanike eest hoolitsenud. Ta poleks praeguses olukorras sekunditki kõhelnud, oleks täpselt teadnud, mida teha.

Wynnies, kui sa oled vastamisi kellegi endast suuremaga, põrnitse teda. Enamasti see aitab.

Vahel oli Wynil tunne, et isa sõidab tema kõrval patrullautos kaasa.

„Püsi autos, Jenny,“ kordas ta. „Oota, kuni ma kutsun kohale Idaho eluslooduse üksuse. Nad peavad loomad ilmselt mägedesse toimetama.“

„Mul pole aega oodata, kuni mingi tohman oma rahustirelva laeb, hobusetreileri auto taha kinnitab ja Shelter Springsist kohale sõidab! Lisaks kuslapuule, mis on minu jaoks hindamatu väärtusega, on mul auto pagasiruumis seitsmekümne kaheksa dollari väärtuses toidukaupa, mis rikneb, kui ma tuppä ei pääse. Sealhulgas neli topsi Ben & Jerry'se kirsijäätist, millest saab punane lõga, kui ma seda kähku sügavkülma ei pane – ja see kraam pole ka just odav, kas tead.“

Vanatädi vaatas teda sellise näoga, nagu ootaks, et Wyn probleemi lahendaks, ja viimane ohkas taas. Väikelinna politseitöö tähendas peamiselt probleemide lahendamist – ja kuna ta oli selles väikelinnas sündinud ja kasvanud, suhtusid paljud inimesed temasse kui isiklikku turvanaisesse.

„Saan aru, aga ma helistan eluslooduse üksusele.“

„Sul on relv. Kas sa ei võiks sellega õhku tulistada?“

Jah, paraku oli vanatädi – nagu kõik linnaelanikud – vaadanud telerist liiga palju politseisarju ja arvas, et nii asjad käivadki.

„Anna mulle kaks minutit aega eluslooduse üksusesse helistamiseks ja siis vaatan, kas saan ta nii palju eemale ajada, et saaksid maja ette sõita. Oota autos,“ kamandas Wyn neljandat korda,

pidades emalooma silmas. „Ma kordan, ära tule enam autost välja. Lubad?“

Tädi Jenny vajus istme seljatoele, pettunud, et ei näegi vahetult pealt mingit põdra ja politseiniku tulevahetust. „Nojah.“

Wyni kergenduseks vastas kohalik metsavaht Moose* Porter – kes Wyni teada nende pahandusetekitajate sugulane polnud – kohe esimese kutsuva tooni järel. Wyn selgitas olukorda ja ütles aadressi.

„Sul veab. Me käisime äsja viimas emast pruunkaru ja tema poega Dry Creek Roadi laagriplatsilt metsa. Treiler on alles auto küljes.“

„Tänan. Jään sulle teene võlgu.“

„Kuidas oleks selle õhtusöögiga, millest me rääkinud oleme?“ küsis mees.

Wyn polnud mingist õhtusöögist rääkinud. Moose oli mitu kuud teda üsna järjekindlalt välja kutsunud ja tal oli alati õnnestunud sellest kõrvale põigelda. Ega tal mehe vastu midagi olnud. Moose oli tore, humoorikas ja kena oma turskel, looduses käia armastaval, flanellsärki kandval moel, aga Wyn ei tundnud tema vastu mingit tõmmet. Mitte nagu ühe teise mehe vastu, kellest ta eelistas mitte mõelda.

Võib-olla lõpetaks ta *selle teise* peale mõtlemise, kui kellegi Moose'iga kohtama läheks. „Olgu,“ vastas ta hetke ajal. „Mul on Haveni järve päevadeni tegemist, aga paari nädala pärast ehk sobib. Millal sa aga siia jõuad?“

„Tore! Helistan sulle kindlasti. Ja ma jõuan umbes seitsme minuti pärast.“

Ilmselge rõõm mehe hääles tekitas ebamugava tunde ja Wyn soovis, et oleks taas kutsust mööda hiilinud.

Tõmba kala välja või löika õngenöör läbi, oleks isa öelnud.

„Kui saad, siis viie minuti pärast. Mu vanatädi lemmik-kuclapuu on hädaohus.“

„Juba tulen.“

* Moose – põder, ingl. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Wyn lõpetas kõne, kui Jenny ägas. „Oh. Mitte budleiat ka! Kõtt! Minge minema!“

Kuni Wyn telefonis rääkis, oli põdralehm ümber põõsaste vaskale lähemale tulnud ja näksis suuri uhkeid õisi sissesõidutee teises servas.

Wyn mõtles, kas oodata metsavahi tulekuni, aga Jenny lootis tema peale. Ta ei saa lasta paaril põdral endast võitu saada. Arutledes, kas kuulivest teda kaitseb, kui loom ründama peaks, tuli Wyn patrullautost välja ja läks aeglaselt auto nina juurde. „Noh. Minge nüüd. Just nii.“

Ta eelistas minna vasika poole, oletades, et ema järgneb pojale. Püüdes teisel pool autot, et suuremast loomast kaugemal olla, vehkis ta kätega, nagu suunaks liiklust suurlinna ristmikul. „Minge. Kaduge siit.“

Miski tema kindlas hääletoonis või siis kiired liigutused veensid ilmselt vasikat, et ta ei tee nalja. Loom peatus hetkeks ja lipsas siis läbi vahe teisele poole põõsaid, nii et tädi Jenny mahtus mööda ja sai minna garaaži toiduasju välja võtma.

„Aitäh, Wynn timer. Sa oled parim,“ hüüdis tädi. „Tule mõni pühapäev õhtusöögile. Teen praekana ja saia ning seda kooki, mis on parem kui seks.“

Suu hakkas vett jooksuma ja kõht korises, tuletades üsna jõuliselt meelde, et ta polnud hommikust saadik vahetuse algusest peale midagi söönud.

Vanatädi pühapäevased õhtusöögid olid täielik nauding. Wyn peaaegu tundis, kuidas arterid selle ootuses ummistuvad.

„Vaatan oma graafikut.“

„Aitäh veel kord.“

Jenny sõitis oma uhke väikese kabrioletiga garaaži ja sulges kähku enda järel ukse.

Millegipärast ehmatas ukse kinni libisemine suurt põdralehma – autosignaali, Wyni karjumine ja kätega vehkimine polnud seejuures mõjunud. Põder tuli uksest eemale, suundudes Wyni poole.

Kuramus.

Süda peksles, aga tal õnnestus autosse hüpata ja uks kinni tõmata paar sekundit enne seda, kui põder temast mööda oma vasika poole tormas.

Kaks suurt looma läksid üle muru ja asusid nosima Jenny ilusaid punaste okstega kontpuid.

Kriis lahendatud – vähemalt Wyni osa selles oli läbi – ning Wyn pööras auto ümber ja sõitis tänavale, kui Idaho eluslooduse üksuse logoga pikap, trailer taga, üle künka nähtavale ilmus.

Ta lasi akna alla ja Moose tegi sama. Tema kõrval istus Wynile võõras metsavaht. Moose naeratas laialt ja Wyn tundis end halvasti, soovides, et oleks keeldunud, mitte mehes ebarealistlikke ootusi tekitanud.

„Põdralehm ja vasikas,“ ütles ta, sundides hääle energiliseks ja asjalikuks, pöördudes mõlema mehe poole. „Nad on maja lõunaküljel.“

„Aitäh, et olukorda jälgisid,“ ütles Moose.

„Jajah. Ben & Jerry's sai päästetud, nii et minu töö siin on tehtud.“

Metsavaht naeratas, Wyn lehvitas ja hakkas sõitma, jättes akna alla, et magus juunikuine tuuleõhk sisse kanduda saaks.

Ta ei saanud tegelikult põtru süüdistada, et need linna lõunasöögile tulid. Haveni järve ümbruses oli praegu väga ilus, põllulilled hakkasid õide minema, rohi oli pikk ja lopsakas.

Wyn armastas Haven Pointi kogu südamest, aga siiski oli üsna hale, et kohtumine põdraga oli tema töös viimase aja kõige põnevam sündmus.

Mobiiltelefon helises parasjagu siis, kui ta Clover Hill Roadilt Lakeside Drive'ile pööras. Ta teadis helina järgi, kes helistab, ja hingamine takerdus veidi, nagu alati. Tõmme, mida ta Moose Porteri vastu ei tundnud, lahvatas järsku suure leegiga ellu.

Jah. Ta teadis vähemalt üht põhjust, miks ta eriti kohtamas ei käinud.

Wyn vajutas auto vabakäesüsteemi nappu. „Hei, boss.“

„Kuulsin, et sul oli täna täitsa põnev ja sa peaaegu maadlesid põtradega.“

Ta kuulis ülemuse – ja sõbra – hääles lõbusust ning üritas mitte kujutleda Cade Emmettit tema laua taga, suurt, sihvakat ja seksikast, üllatavalt armsa naeratusega, mis murdis südameid kõikjal Lake Haveni maakonnas.

„Uudised liiguvad kiiresti.“

„Su vanatädi Jenny helistas ja teatas, et sa riskisid eluga, et päästa tema kirsijäätis, ja ütles mulle, et sa väärid kiitust.“

„Kui ta tõesti nii arvab, miks ta siis mu pingutuste eest ühte jäätist mulle ei andnud?“ porises Wyn.

Politseiülem naeris oma madalat kõmisevat naeru, mis ajas sõrmed ja varbad kihelema, nagu oleks Wyn Clover Hill Roadilt täiskiiirusel ja käed laiali aetud alla jooksnud.

Neetud mees.